

Trevor
Rejvenskroft

KOPLJE SUDBINE

OKULTNE MOĆI KOPLJA KOJIM JE PROBODEN HRIST

Preveo
Milan Vidojević

■ Laguna ■

Naslov originala

Trevor Ravenscroft

THE SPEAR OF DESTINY

The occult power behind the spear
which pierced the side of Christ

Copyright © 1973 The Estate of Trevor Ravenscroft

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

ELEMENTAL Knjiga broj 1

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

KOPLJE
SUDBINE

Sadržaj

PREDGOVOR	xi
PROLOG: MATRICA LEGENDE	xix
UVOD: U POČETKU BEŠE SEĆANJE	xxv

Prvi deo

TALISMAN MOĆI I OTKRIVENJA

Prvo poglavlje:

TALISMAN MOĆI	3
-------------------------	---

Drugo poglavlje:

KOPLJE SUDBINE	11
--------------------------	----

Treće poglavlje:

ISKUŠENJE ADOLFA HITLERA	24
– Arijevski bog ili ničeovski Natčovek?	

Četvrto poglavlje:

SATANINE FUSNOTE	43
----------------------------	----

Peto poglavlje:

ABECEDA GRALA UZ POMOĆ CRNE MAGIJE.	61
– Vizija Adolfa Hitlera izazvana drogom	

Drugi deo

ČOVEK KOJI NIJE IMAO NIŠTA MEĐU NOGAMA

Šesto poglavlje:

GLAS IZ UTROBE:

„ČUVAJTE SE LAŽNOG PROROKA“ 99

Sedmo poglavlje:

ANTIHRIST PROTOKOLA:

ŠEMATSKI PLAN DO VLASTI 116

Osmo poglavlje:

PROROK KAJZERA VILHELMA

– Admiralov sin koga su progonili demoni 125

Deveto poglavlje:

PAPA U GLAVNOM ŠTABU: Umetnički rad sudbine

– *Non corpore, tamen Spiritu et Virtuti*. 140

Deseto poglavlje:

BLICKRIG U IME MILOSRĐA

– Neizbežna ruka sudbine. 151

Jedanaesto poglavlje:

VEŠTINA GLEDANJA U PROŠLOST:

PANORAMA BUDUĆNOSTI. 155

Dvanaesto poglavlje:

ČOVEK KOJI NIJE IMAO NIŠTA MEĐU NOGAMA

– Klingsor XX veka 168

Trinaesto poglavlje:

DEMONSKI MAJSTOR PEVAČ

– Čarobni Frulaš iz prenoćišta najgore vrste 194

Treći deo

KRV I PEPEO

Četrnaesto poglavlje:

IME UREZANO U KAMEN

– Duhovna loza reinkarnacije 211

Petnaesto poglavlje:

KAMILJA GRBA I TAJANSTVENI OSMEH SFINGE

– Nova tehnika istraživanja istorije 223

Šesnaesto poglavlje:

JEDNOM U HILJADU GODINA 241

Sedamnaesto poglavlje:

VRHOVNI ČAROBNJAK

– Dva lica Karla Haushofera 246

Osamnaesto poglavlje:

TAJNA DOKTRINA

– Poreklo arijevske rase u Atlantidi 257

Devetnaesto poglavlje:

KRITIČNA PREKRETNICA U VREMENU

– Prenosnici za vojsku Lucifera. 267

Dvadeseto poglavlje:

AGARTI I ŠAMBALA

– Dvostruki rezonatori zla 277

Dvadeset prvo poglavlje:

KOPLJE KAO SIMBOL KOSMIČKOG HRISTA

– Hitlerov najveći neprijatelj 285

Dvadeset drugo poglavlje:

DOPPELGÄNGER

– Hajnrih Himler, Antičovek. 317

Dvadeset treće poglavlje:

HITLER POLAŽE PRAVO

NA LONGINOVO KOPLJE 343

Dvadeset četvrto poglavlje:

PEPEO

– Astrološko obuzdavanje štetočina:

zečeva, pacova i „podljudi“ 351

EPILOG	360
HITLEROVA NATALNA KARTA	387
BIBLIOGRAFIJA	389
O AUTORU	395

Predgovor

Knjiga koju držite u ruci višestruko je značajna. Savremena publika će saznati zašto *Koplje sudbine* ima kulturni status među čitaocima koji su nezadovoljni zvaničnim verzijama istorijskih *istina*, a njome će se otvoriti i edicija *Elemental*, koja će vam, u godinama koje su pred nama, otkriti potpuno nove horizonte, izoštriti percepciju, zaokupiti pažnju i slobodno vreme. Biraćemo reprezentativna izdanja kako bi se izbegle sve popularne zablude i nepotpuna saznanja, kojih su savremeni mediji prepuni, a što je tipično za teme ezoterije, hermetizma, magije i okultizma, „tajnih društava“, iščezlih civilizacija i svega drugog što bi se moglo svrstati u „granične oblasti“ ljudskog saznanja.

Da mislim da su to zaista granične oblasti, ne bih se bavio njima, ni kao pisac ni kao urednik. Jedini „ograničavajući“ faktor jesu ljudsko neznanje, netolerantnost, fanatizam, isključivost i totalitarizam, koji sprečavaju radoznali ljudski um da slobodno istražuje sve domete ljudske kreativnosti, saznanja, svega onog što danas imamo, a da često nismo ni svesni korena i početaka, čak i onoga što danas

„ne prihvatamo“, a što je ostavilo i te kako vidljiv trag u istoriji civilizacije.

Koncept nove edicije zasniva se na ideji o fundamentalnom značaju određenih naslova u oblastima koje se smatraju ezoteričnim. Knjige koje su izdržale najstrože sudove kritičke publike omogućile čitaocima, koji se do sada nisu sretali s ovom vrstom literature, postepen i kvalitetan ulaz u ovaj žanrovski prostor, toliko popularan u svetu i kod nas.

Kada sam pre tridesetak godina dobio na poklon knjigu *Koplje sudbine*, bio sam očaran. Razmatrala je teme o kojima sam hteo da čitam, ali u tadašnjoj Jugoslaviji nije bilo izdavača koji bi takvu knjigu prepoznao kao vredan i komercijalan projekat. U sadržajnom smislu ona je aktuelna i danas, kao što je bila i u vreme kad je napisana. Iz prostog razloga što se bavi temom okultizma Trećeg rajha, za koji mnogi i danas misle da je bio samo „proizvod istorijskih okolnosti“, ili, nekadašnjim jezikom rečeno, „završna faza imperijalizma“. Ovaj suštinski deo nacizma, njegova magijska pozadina i učenje, bio je vešto prikrivan. Iako su njegovu spoljašnju simboliku prepoznali mnogi ezoterici u svetu, suštinsko tumačenje bilo je ignorisano. Tako je prvi moderni magijski politički koncept uglavnom ostao na margini interesovanja. Čak ni na suđenju nacističkim ratnim zločincima u Nirnbergu ovaj idejni i „duhovni“ izvor nacističke ideologije nije se ni spomenuo a samim tim ni objasnio.

Bilo je potrebno da se pojave istraživači ovih fenomena, poput Trevora Rejvenskrofta, pa da se ugledaju obrisi jednog crnomagijskog, izvitoperenog učenja stavljenog u službu fantazmagoričnih ciljeva. Tada su postali jasniji i ideolozi nacističkog pokreta kao i njihov dijabolični vođa, nosilac duha antihrista, Adolf Hitler. Njegova psihotična ličnost,

formirana u mračnim i nepoznatim ranim godinama života, sadomazohistička i perverzna, zatrovana gorčinom zbog sopstvene marginalnosti u uskomešanom vremenu uoči Prvog svetskog rata, ali inteligentna, autodidaktična ličnost, fanatično posvećena proučavanju nemačke srednjovekovne istorije i ezoterije, uspela se na svetsku političku pozornicu i postala jedan od najmračnijih fenomena svetske istorije.

Neutaživa želja da se poseduje moć i mesijanski „poziv“ da vrati nemački narod na staze stare istorijske slave i vodeće mesto u svetu, baziran na rasističkim teorijama i konceptu arijevske „izabranog“ naroda, morao je da odvede u nezamislivu katastrofu svetskog rata. Da je Hitler bio samo „moler“, kako je govorila boljševička propaganda, njegova lična sudbina bila bi predvidiva, i ticala bi se samo njega – završio bi u duševnoj bolnici. Nažalost, bio je nešto drugo i nešto mnogo pogubnije.

Crnomagijsko Društvo Tule, u kome se formulisala buduća nacionalsocijalistička ideologija Trećeg rajha, imalo je svoje adepte, od kojih je Ditrih Ekart bio najopasniji. On je zaslužan za pronalaženje ličnosti kojom će se otelotvoriti sve somnambulne ideje ovog crnomagijskog društva. On je preuzeo na sebe Hitlerovu okultnu obuku i otvaranje njegovih „duhovnih centara“ kako bi Hitler stupio u kontakt s „višim duhovnim hijerarhijama“ demonskih sila – uz upotrebu meskalina, kako bi se proces „ubrzo“ i skratio. Uticaj droge na Hitlerovu psihu doveo je do formiranja opasnog homo dupleksa. Spolja, bio je demokratski izabran političar koji je došao na čelo države, omiljen u narodu koji je fanatično odobravao sve ono što je govorio i radio. Iznutra, bio je potpuno poremećena, devijantna ličnost, o kojoj su psihijatri napisali tako mračne analize da ih je teško čitati a da vas ne obuzme osećaj mučnine.

Rejvenskroft majstorski oslikava i razlaže ovu ličnost, demona u ljudskom obliku, i daje nepogrešivu analizu njegovih motiva, postupaka i želja za dominacijom po svaku cenu. Kao protivtežu ovom crnom adeptu, analizira rad njegovih ezoterijskih protivnika, Valtera Johana Štajna i Rudolfa Štajnera.

Obojica su bili ezoterici visokog ranga, velikih okultnih moći i znanja, ali na sasvim suprotnim pozicijama u odnosu na Hitlera i njegove učitelje i sledbenike. Bili su tumači ezoterijskog hrišćanstva i vitezovi Svetog grala, na spoznajnom putu istinskog učenja kosmičkog Hrista.

Nije slučajno to što je Valter Johan Štajn upoznao Hitlera u Beču između 1912. i 1913. godine i što je shvatio koga ima pred sobom. Morao je zato da beži u Britaniju 1933. godine, jer bi bio likvidiran da je pao nacistima u ruke. Štajner je takođe znao ko je Hitlerov unutrašnji pokretač, a samo „čudom“ je izbegao ubice u vozu koje je poslao Hitler, da bi kasnije u Švajcarskoj, gde je živio i radio, opet zahvaljujući Providenju, preživeo požar u Geteanumu, koji su podmetnuli nacisti.

Autor knjige upoznao je Valtera Johana Štajna u Londonu i zajedno su radili na *Koplju sudbine*. Lajtmotiv knjige je okultni simbol koji se čuva u riznici Habzburga u Beču, koplje koje je rimski centurion zario u razapetog Isusa Hrista. To koplje, obliveno krvlju našeg Spasitelja, postalo je okultno oružje kojim se dičio veliki broj vladara sveta, od Konstantina do Hitlera, koji ga je prisvojio odmah po anšlusu Austrije.

Slika koja se nudi čitaocu istovremeno je zastrašujuća i oslobađajuća. Pokazuje kako funkcioniše magija u rukama „vladara sveta“ kojom nastoje da ostvare svoje ambicije i pokazuje kako principi kosmičke pravde, ljubavi i dobrote,

koji postoje u svima nama, ustaju da zaustave zlo u njegovom uništavajućem pohodu i pobeđuju ga. Upravo taj oslobađajući efekat čini ovu knjigu primamljivom, sprečavajući da se mračna priča izlije sa svojih stranica i poremeti čitaočev mir.

Čitalačko zadovoljstvo otkrivanja nepoznatog naš je osnovni motiv za preporučivanje proslavljenih ali široj javnosti nedovoljno poznatih autora – ne slučajno marginalizovanih. Ove knjige nisu laka literatura i u njima ne treba tražiti plitku zabavu. One podstiču na razmišljanje, pružaju veliko intelektualno i emotivno zadovoljstvo, nemerljivo bogateći iskustvo čitanja. Vaš urednik vas poziva da s njim to iskustvo i podelite.

Milan Vidojević

Kada žene to ne bi shvatile kao laskanje, dodao bih nove nepoznate reči u ovoj priči za vas, nastavio bih avanturu za vas. Ali ako neko zatraži da tako uradim, neka to ne smatra knjigom. Ne znam nijedno slovo alfabeta. Mnogo ljudi dobija svoj materijal na ovaj način, ali ovom avanturom upravlja se bez knjiga. Radije nego da dopustim da neko pomisli da je to knjiga, sedeo bih go bez peškira, onako kako sedim u kupatilu – ako nisam zaboravio smokvin list.

Parsifal

Volfram fon Ešenbah

PROLOG

MATRICA LEGENDE

„Nego jedan od vojnika probode mu rebra kopljem; i odmah iziđe krv i voda. I onaj što vidje posvjedoči, i svjedočanstvo je njegovo istinito; i on zna da istinu govori da vi vjerujete. Jer se ovo dogodi da se zbude pismo: kost njegova da se ne prelomi. I opet drugo pismo govori: pogledaše onoga koga probodoše.“

Jevanđelje po Jovanu, 19:34–37*

U završnim poglavljima Jevanđelja po Jovanu opisano je kako je vojnik probio Hristov bok kopljem. Ime ovog vojnika bilo je Gaj Kasije. On je prisustvovao raspinjanju u svojstvu zvaničnog predstavnika prokonzula Pontija Pilata. Katarakta koja je zahvatila oba oka sprečila je ovog oficira veterana da bude u vojnoj službi sa svojom legijom, tako da je, umesto toga, bio zadužen da prati religioznu i političku scenu Jerusalima.

Dve godine je Gaj Kasije pratio aktivnosti izvesnog Isusa iz Nazareta koji je tvrdio da je Mesija i koji se, izgleda,

* Svi citati iz Novog zaveta dati su u prevodu Vuka Karadžića. (Prim. prev.)

suprotstavljao rimskoj okupaciji Judeje. Taj rimski centurion je prisustvovao pogubljenju koje su izvršili legionari i, kao i oni, bio impresioniran hrabrošću, dostojanstvom i držanjem Nazarećanina na krstu. Isaija je preokao o Mesiji: „Kost Njegova neće biti slomljena.“ Ana, ostareli savetnik Sanhedrina, i Kajafa, prvosveštenik, nameravali su da unakaze telo Hristovo i tako dokažu narodu da Isus nije Mesija, već samo jeretik i potencijalni uzurpator njihove vlasti.

Prošli su sati i to je bio izgovor koji im je bio potreban. Jer Ana je bio autoritet u tumačenju Zakona, a jevrejski zakon je propisivao da niko ne može biti pogubljen na Sabat. Odmah su zatražili od Pontija Pilata ovlašćenje da polome udove razapetih ljudi, kako bi umrli do sumraka tog petka po podne. (5. april 33. godine n. e.)

Odeljenje hramovske garde je bilo poslato da izvrši ovaj nalog na brdo Golgotu, što znači Mesto lobanje. Na njihovom čelu, kapetan je nosio koplje Iroda Antipe, kralja Jevreja, koje je bilo simbol ovlašćenja za izvršenje dela; inače mu rimski vojnici ne bi dozvolili ni prst da digne na ljude na gubilištu.

Finej, drevni prorok, dao je da se ovo koplje iskuje kako bi simbolizovalo magične moći sadržane u krvi Božjeg izabranog naroda. Već drevno kao talisman moći, Koplje je podigla ruka Isusa Navina kada je svojim vojnicima dao znak da velikom vikom sruše zidove Jerihona. To Koplje je kralj Saul bacio na mladog Davida u nastupu ljubomore.

Irod Veliki je držao ovaj simbol moći nad životom i smrću kada je naredio da se masakriraju nedužna deca širom Judeje u pokušaju da ubije malog Hrista koji će izrasti i biti nazvan „Kralj Jevreja“. Sada je Koplje nošeno u ime sina Iroda Velikog, kao simbol ovlašćenja da se polome kosti Isusa Hrista.

Kada je odred čuvara hrama pristigao na mesto raspeća, rimski vojnici su okrenuli leđa u znak gađenja. Jedino je Gaj Kasije ostao kao svedok, da vidi kako će podanici vrhovnog sveštenika motkama polomiti lobanje i udove Geste i Dizme, pribijenih na krstove sa obe strane Isusa Hrista. Rimski centurion je bio toliko zgrožen prizorom strašnog sakaćenja tela dvojice lopova i toliko dirnut Hristovim poniznim i neustrašivim prihvatanjem surovog razapinjanja da je odlučio da zaštititi telo Nazarećanina.

Poteravši konja prema visokom krstu u sredini, rimski centurion je zario koplje u desnu stranu Hristovog tela, probivši grudi između četvrtog i petog rebra. Takav način probadanja je bio uobičajen kod rimskih vojnika kada su na bojnopolju želeli da provere da li je ranjeni neprijatelj već izdahnuo; jer krv ne teče iz beživotnog tela. Ipak, „i odmah iziđe krv i voda“, i u tom trenutku čudesnog isticanja ispljujuće krvi Spasitelja, oslabljeni vid Gaja Kasija potpuno se vratio.

Nije poznato da li je ovaj veteran zgrabio talisman moći iz ruku izrailjskog kapetana kako bi to uradio, ili je ovo spontano delo milosrđa izvršio sopstvenim kopljem. Ne postoji istorijski dokaz koji bi ukazao na to kojim je oružjem ispunjeno proročanstvo Jezekilja: „Gledaće onoga koga probodoše.“

U Hramu, gde su Kajafa i Ana iščekivali vesti o sakaćenju Mesijinog tela, Zavesa Svih svetih rascepi se od vrha do dna i otkri Crnu kocku Starog zaveta* koja je popucala duž ivica i

* Reč je o crnom kamenu koji su templari verovatno dobili od sekte ismailita, poznatih kao „asasini“ (tačnije, „hašišini“). Hram u Jerusalemu, kao i hram u Meki, zidani su prema naročitim ezoterijskim pravilima. Crni kamen u Meki, koji se zove KA'BAA, zrači izuzetno snažnom energijom, a „templarski“ crni kamen bio je slabijeg intenziteta ali je punio energijom onog u čijem je posedu bio, duhovno ga prosvetljujući.

otvorila se u obliku krsta. Bezlični kult Jehove bio je završen; religija „Otvorenog Neba“ je započela.

Koplje, kao katalizator otkrivenja, predstavljalo je živi dokaz vaskrsnuća jer se fizička rana naneta njegovim zašiljenim vrhom misteriozno zacelila na uskrslog Hristu kada se pojavio u duhovnoj viziji pred okupljenim apostolima. Jedino je neverni Toma, verujući samo onome što su videle njegove oči, propustio da vidi Bogočoveka koji je prošao kroz zatvorena vrata i pojavio se pred njim.

„Po tom reče Tomi: pruži prst svoj amo i viđi ruke moje; i pruži ruku svoju i metni u rebra moja, i ne budi nevjeran nego vjeran.“

Budući da su se zemaljske rane od Koplja i raspinjanja pojavile na nematerijalnom telu uskrslog Hrista, prvi hrišćani su verovali u to da do spasenja kakvo mi poznajemo nikada ne bi došlo da su kojim slučajem njegove kosti bile polomljene na krstu; jer ovo je bilo značenje koje su pripisivali misterioznim rečima Isaije: „I nijedna kost mu neće se prelomiti.“

Gaj Kasije, koji je obavio ovaj čin vojničkog milosrđa kako bi zaštitio telo Isusa Hrista, postao je poznat kao Longin

Ta energija je delovala i na fizičkom planu, menjajući hemijsku strukturu metala, pretvarajući obične metale (olovo) u zlato. Alhemičari su uzalud pokušavali da u laboratorijama naprave kopiju kamena, ali gonjeni pohlepom nisu bili u stanju da reprodukuju njegove moći. Oni koji su „kamen mudrosti“ koristili na pravi način, duhovno, tvorci su gotskog arhitektonskog stila, zadivljujućeg znanja koje se sa templarima pojavilo u Evropi. Gotska umetnost dobila je ime na neobičan način, spajanjem značenja reči GOETIA (magija) i ARGO (žargon). Katedrale su podizane na mestima zemaljskih energetske linija (*ley lines*), a energija kamena mudrosti, uz znanje templara, korišćena je da ova energija pređe u kamen građevina, povećavajući njegovu duhovnu moć. Ključ za razumevanje poruke „crnog kamena“ nalazi se na fasadi katedrale u Šartru, gde Melhizedek drži u ruci pehar u kome se nalazi crni kamen, „kamen mudrosti“, koji je u isto vreme Gal. (Prim. prev.)

Kopljonoša. Prihvatio je hrišćanstvo i bio vrlo poštovan kao veliki heroj i svetac od strane prve hrišćanske zajednice u Jerusalimu, kao prvi svedok prolivanja novozavetne krvi za koje je Koplje postalo simbol. Smatralo se da je u jednom trenutku držao sudbinu celokupnog čovečanstva u svojim rukama. Koplje kojim je probo Hrista postalo je jedno od najvećih relikvija hrišćanstva, u vezi s kojim se, uz kasnije pričvršćen klin sa Krsta, isprela čitava legenda.

Legenda o Koplju je rasla, dobijajući snagu kako su vekovi prolazili, govoreći o tome kako onaj ko ga poseduje i razume sile kojima ono služi, drži sudbinu sveta u svojim rukama, u dobru ili zlu.

Ova legenda, koja se očuvala kroz dva milenijuma hrišćanstva, svoje najstrašnije ispunjenje doživela je u dvadesetom veku.

UVOD

U POČETKU BEŠE SEĆANJE

Čovek koji bi napisao ovu knjigu da ga u tome nije pretekla iznenadna smrt bio je izvesni dr Valter Johan Štajn, naučnik i doktor filozofije, rođen u Beču, koji je u toku Drugog svetskog rata radio kao poverljivi savetnik ser Vinstona Čerčila u vezi sa problematikom načina razmišljanja i sistema motivacije Adolfa Hitlera i vodećih članova Nacističke partije.

Doktor Štajn je bio pod velikim pritiskom da otkrije materiju koju iznosi ova knjiga, ali u konačnoj instanci njega nije ubedio bilo ko spolja, čak ni ser Vinston Čerčil lično, koji se čvrsto držao stava da okultizam nacističke partije nikada i ni pod kojim okolnostima ne treba otkriti široj javnosti. Propust procesa u Nirnbergu da identifikuje prirodu zla na delu iza fasade nacionalsocijalizma uverio ga je u to da moraju proći još tri dekade da bi se formiralo dovoljno veliko čitalaštvo koje će razumeti rituale inicijacije i prakse crne magije unutrašnjeg kruga nacističkog vođstva.

S tugom je pratio do koje mere je etički kapacitet tužilaca Savezničkih snaga na ovim suđenjima za zločine protiv čovečnosti bio nedovoljan da bi shvatili apokaliptički lik

civilizacije koji se uzdigao u Nemačkoj između dva svetska rata – civilizacije bazirane na magijskom pogledu na svet (*Weltanschauung*) koji je krst zamenio svastikom. Shvatio je zašto je postignut jednoglasan sporazum između sudija da optužene tretiraju kao integralni deo prihvaćenog humanističkog i kartezijanskog sistema zapadnog sveta. Da su priznali čak i nakratko ko su njihovi poraženi neprijatelji zaista bili, da su podigli veo i otkrili prave motive za tako zapanjujuće obrtanje sistema vrednosti, to je moglo izložiti milione ljudi riziku strašnih devijacija.

Doktoru Štajnu je bilo očigledno da je na najvišem političkom nivou odlučeno da se najstrašniji zločini u istoriji čovečanstva objasne kao posledica mentalnih poremećaja i sistematskog izopačenja nagona. Smatralo se da je najbolje da se suvim psihoanalitičkim terminima objašnjavaju motivi za zatvaranje miliona ljudskih bića u gasne komore kako se ne bi otkrilo da je takva praksa bila integralni deo posvećenog služenja silama zla.

Objavljivanje knjige Oldosa Hakslija *Vrata percepcije* najavilo je onu vrstu promene u javnom mnjenju koju je dr Štajn odavno predvideo, jer je napala preovlađujući skepticizam u vezi sa vrednostima okultizma i postojanjem viših nivoa svesti i daljih dimenzija vremena do kojih doseže ljudski um. Hakslijev briljantni komentar o sopstvenom iskustvu transcendentalne svesti pod uticajem meskalina osvetlio je anatomiju unutrašnjeg svemira i projektovao zamisao o tome da je sam čovek most između dva sveta, ovozemaljskog i vančulnog. Takođe je najavio tada malo poznatu činjenicu da mozak, nervni sistem i čulni organi funkcionišu kao zaštitna barijera protiv onoga što bi inače predstavljalo nezaustavljiv prodor „totalne svesti“, delujući po principu sigurnosnog ventila koji ograničava „sitno

kapanje one vrste svesti koja će nam pomoći da ostanemo živi na površini ove planete.“

Iako nije doživeo pojavu „psihodeličnog doba“, dr Štajn je predvideo da će se neograničena upotreba droga za proširenje svesti raširiti Amerikom i Evropom, otvarajući milionima mladih ljudi opasan i nedozvoljen put ka otkrivenju za koji će velika većina biti nepripremljena. Verovao je da će takva žudnja za iskustvom transcendentalne svesti uz pomoć droga biti neizbežna reakcija na okamenjeni religijski dogmatizam i materijalističko samozadovoljstvo uspostavljenog reda na Zapadu, koje čak ni kataklizmički događaji Hitlerovog rata nisu uspeli da pomere.

On je nameravao da uvede *Koplje* na savremenu scenu u okviru koje je široka javnost već bila ubeđena u to da njihovo uobičajeno stanje smanjene svesti nije jedina svest. U leto 1957, tri dana nakon što je doneo odluku da počne rad na knjizi, kolabirao je u radnoj sobi svoje kuće u Londonu i uskoro zatim umro u bolnici.

Doktora Štajna sam prvi put sreo pošto sam pročitao njegovu knjigu *Deveti vek (Das Neunte Jahrhundert)* koja je, po mom mišljenju, ključno delo o istorijskoj pozadini srednjovekovnih legendi o Gralu. U ovom delu je dokazao da se legendarnom potragom za Svetim gralom u stvari prikrivao jedinstveni put Zapada ka transcendentalnoj svesti. Bio sam fasciniran kada sam otkrio da je identifikovao mnoge navodne legendarne ličnosti u srednjovekovnim romansama o Gralu kao postojeće istorijske ličnosti tog perioda.

Bilo mi je jasno da knjiga nije napisana u uobičajenom obliku istorijske spekulacije ili jedino kroz pozivanje na postojeće srednjovekovne hronike. Vrlo brzo sam došao

do zaključka da je bogat istorijski materijal sakupljen uz pomoć sasvim nove tehnike istoriografskog istraživanja koja je uključivala korišćenje okultnih sposobnosti i tehnike proširene svesti. Bio sam odlučan u tome da dalje istražujem i odem u posetu, bez prethodnog dogovora, u njegovu kuću u Kensingtonu.

Živo mi je u sećanju čekanje u salonu njegove ogromne kuće i razmišljanje o tome kakav je to čovek koji je napisao ovu izuzetnu knjigu o Gralu. Soba u kojoj sam čekao na razgovor više je ličila na muzejsko skladište nego na dnevni boravak. Pucala je po šavovima, kao da ne može više da drži sve knjige i slike koje su je ispunjavale. Pretpostavljao sam da je ovo mesto prvobitno bilo privremeni ratni dom u koji su bile natrpane slike, knjige, umetničke dragocenosti i antikviteti koji su u svoje vreme bili smešteni u boljim uslovima.

Police su bile asimetrično raspoređene kako bi bilo prostora za kačenje slika svih veličina i sadržaja, od savremenih impresionista do srednjovekovnih i vizantijskih dela. Knjige su bile posvuda, čak su i odmorišta na stepeništu petospratne kuće i kitnjasti ve-ce u prizemlju bili zakrčeni gomilama knjiga naslaganih do tavanice.

Velika reprodukcija Mikelandelovog *Stvaranja Adama* zauzimala je ceo zid iznad polica za knjige u kojima se nalazila najbolja privatna kolekcija knjiga iz oblasti ezoterije koju sam ikada video. Na počasnom mestu iznad kamina stajala je uvećana reprodukcija Rembrantovog *Crvenog viteza Grala* koji drži Sveto koplje. Na ploči kamina prelepa zlatna ikona bila je okružena grozdovima kristala i kvarca, a među njih su se ugurale mnogobrojne fotografije poznatih britanskih i evropskih političara.

Čovek za koga bi se reklo da je u srednjim pedesetim godinama ušao je u sobu i predstavio se. Odeven u tipično

građansko odelo, ničim nije odavao da nije Englez, izuzev naočarima sa zlatnim ramom koje su visile na traci sa reve-
ra, što je podsećalo na nemačke profesore. Svetloplave oči, koje sve opažaju, gledale su ispod čupavih obrva, dok me je toplo pozdravljao sa starovremenskim šarmom, rukujući se sa mnom.

Iza veselih uvodnih reči osetio sam izvesnu direktnost koja me je ohrabrila da iznesem prirodu svog posla i razloge za posetu bez prethodnog upozorenja ili najave. Govorio je s blagim austrijskim akcentom, ne bez šarma, i iako je njegov rečnik bio impresivan, izgovor izvesnih engleskih reči koje „lome jezik“ bio je skoro komičan.

Objasnio sam da je razlog moje posete njegova knjiga o istorijskoj pozadini Grala u devetom veku koju sam nedavno pročitao. Rekao sam mu da sam došao do zaključka, iz razloga koje sam spreman da objasnim ako je potrebno, da je njegova knjiga napisana uz pomoć neke vrste transcendentalne sposobnosti slične onoj koja je inspirisala Volframa fon Ešenbaha da napiše svoju čuvenu romansu o Gralu, *Parsifal*. Citirao sam mu stih koji se sada nalazi na početku ove knjige:

„Dodao bih nove nepoznate reči u ovoj priči za vas, nastavio bih avanturu za vas. Ali ako neko zatraži da tako uradim, neka to ne smatra knjigom. Ne znam nijedno slovo alfabeta. Mnogo ljudi dobija svoj materijal na ovaj način, ali ovom avanturom upravlja se bez knjiga. Radije nego da dopustim da neko pomisli da je to knjiga, sedeo bih go bez peškira, onako kako sedim u kupatilu – ako nisam zaboravio ’buket grančica’.“

Ukratko sam rezimirao moju sopstvenu interpretaciju ovih stihova, ističući da je „buket grančica“, često preveden

kao „smokvin list“, bio simbol okultne inicijacije. Za razliku od svojih drugova minezengera u trinaestom veku, rekao sam, Volfram fon Ešenbah je sasvim jasno rekao da nije prikupio svoj materijal od svojih savremenika, iz tradicionalnog folklora ili čitanjem postojećih hronika. Iz tih razloga je istakao da nije znao nijedno slovo alfabeta jer je želeo da nam saopšti da njegova takozvana romansa o Gralu nije obična knjiga, već „dokument inicijacije“ najvišeg reda.

Bilo je mnogo nagoveštaja lukavo smeštenih u njegovoj priči, rekao sam svom pažljivom slušaocu, koji su otkrivali pravi izvor njegove inspiracije. Na primer, ovaj najveći od svih trubadura spomenuo je kako je njegov učitelj tragao kroz sve hronike u trinaestom veku „da vidi da li je ikada bilo ljudi posvećenih čistoti i vrednih da se brinu o Gralu. Čitao je hronike u Britaniji, u Francuskoj i Irskoj, a priču je našao u Anšauu.“

Zahvalio sam dr Štajnu što je u svojoj knjizi *Deveti vek* ukazao na to da Anšau, često pogrešno navođen kao Anžu, nije uopšte bio fizičko mesto, već stanje transcendentalne svesti. Ono što je nagoveštavao Volfram fon Ešenbah u svom pozivanju na Hroniku Anšaua bilo je to da su događaji iz prošlosti mogli da se vrate uz pomoć viših znanja. Opisao je kako je njegov učitelj u trinaestom veku bio u stanju da direktno opaža događaje koji su se desili u devetom veku, što je bio podvig koji je postigao vidovnjačkom vizijom koja se probila u vremenski tok istorijskog procesa. Ukratko, Hronika Anšaua bila je oblik Kosmičke hronike u kojoj su prošlost, sadašnjost i budućnost bili sjedinjeni u višoj dimenziji vremena. Da bi čitao ovu večnu hroniku, kaže Volfram fon Ešenbah, njegov učitelj je „morao prvo da nauči svoju abecedu bez pomoći veštine crne magije“. Drugim

rečima, morao je da razvije potrebne sposobnosti bez oslanjanja na crnu magiju.

Rekao sam dr Štajnu da sam došao do zaključka da su njegova zapanjujuće dobra obaveštenja o istorijskoj pozadini Grala u devetom veku postignuta zahvaljujući sličnim sposobnostima i da je tek kasnije tražio potvrdu svojih otkrića kroz lično istorijsko istraživanje i na osnovu sačuvanih tekstova.

Nije pokazao nekom vidljivom reakcijom da ga je ova iskrena i pomalo bezobrazna izjava dotakla, već je jednostavno bez reči čekao da nastavim. Osećao sam intenzitet njegovog pogleda koji je sadržao toliko neizgovorenih stvari. Da bih razbio bolnu tišinu koja je usledila, počeo sam detaljno da opisujem sopstvena iskustva viših nivoa svesti dok sam bio u nacističkom koncentracionom logoru u toku rata, i kako me je priroda ovog transcendentnog iskustva navela na to da proučavam Gral i da istražujem istoriju Longinovog koplja i legende o sudbini sveta koja se oko njega razvila.

Okrećući stranice njegove knjige koju sam poneo sa sobom, stigao sam do ilustracije „Svetog koplja“ u Habzburškoj riznici za koje se tvrdilo da je baš ono koplje koje je rimski centurion zario u bok Isusa Hrista na raspeću. Opisao sam mu svoju posetu Hofburgu u Beču gde sam otišao nekih šest nedelja pre toga da vidim Koplje, izražavajući mišljenje o tome da je legenda povezana sa ovim talismanom inspirisana njegovim neobičnim delovanjem kao katalizatora otkrivenja upravo u samim tajnama vremena na osnovu kojih je napisao svoju knjigu.

Doktor Štajn je sada blistao od očiglednog zadovoljstva i ushićenja. „Morate ostati na ručku“, rekao je, „kako bismo nastavili razgovor.“ Bio je to početak prijateljstva koje će